

[Glistrup.]

I den situation så fremskridtspartiet ingen anden udvej end at sørge for, mens det endnu var så nogenlunde magsvejr, at få et folketingsvalg, således at et nyvalgt folketing, efter at et valg havde været afholdt den 15. eller 22. oktober, kunne være gået i gang i fred og ro med at løse de spørgsmål, der så ganske åbenbart ville brænde på i januar kvartal 1975, hvor både vintersæsonen, overenskomsternes udløb og finansårets udløb ville frembyde de virkelig store problemer.

Det skulle ikke så være, og fordi socialdemokratiet ikke ville være med til noget, og fordi venstregeringen ikke forstod, hvor vanskelige spørgsmålene var, kom vi så ind i, at hundrede tusinde danske husstande er blevet påført ganske unødige lidelser dette efterår gennem arbejdsløshedens forbandelser.

Så kom omsider statsministeren til erkendelse af, at der var vanskeligheder forude, og vi oplevede så den tale, der vakte så megen opmærksomhed her i forgårs. Det var i og for sig berettiget, at statsministerens tale vakte opmærksomhed, for siger ikke det gamle ord, at man skal glæde sig mere over en forhærdet synder, der omvender sig, end man skal fryde sig over 26 retfærdige? Derfor kan vi kun med glæde se, at der nu er kommet en analyse af situationen fra statsministerens side, som vi i lange og meget væsentlige passager fuldt ud kan tiltræde, fordi det faktisk blot er en gentagelse af, hvad fremskridtspartiet har sagt ved møde efter møde ud over landet.

Men så skal vi jo gerne videre frem, nu da hindringen for, at dette folketing kan arbejde, omsider er fjernet, og fremskridtspartiet gentager sin fremstrakte hånd fra maj og fra november, nu skal vi gå ind i et parlamentærisk flertalsberedskab for at løse disse spørgsmål, der vil vokse til det katastrofale, hvis folketinget på ny svigter sin pligt til at klare de opgaver, der har dimensioner, som vi vel ikke har set det i den sidste snes år.

Der er utvivlsomt mindst 150 medlemmer herinde, der er enige med mig i den analyse af situationen, at det vil være aldeles forkert, om vi skal påføre befolkningen yderligere lidelser ved nu at lade tingene gå i stå i yderligere 2-3-4 måneder. Der er også disse 17 kroniske mistillidspartister, som under

alle omstændigheder bare vil se hele spillet væltet, men inden for de resterende skulle der forhåbentlig være de bedste muligheder for at nå et resultat. Vel, vi har nu her hørt af hr. Kjeld Olesens indlæg, at socialdemokratiet ikke vil være med, men så er der dog immervæk et solidt flertal på 112, som kan samarbejde om at nå frem til afklaringen af de sammenhængende helhedsplansproblemer, som byder sig, og som vil være afklaret i løbet af de næste 3-4 måneder med den sidste opgave at få vedtaget finansloven her i slutningen af marts måned.

Derfor opfordrer jeg til, at vi søger et nært politisk samarbejde mellem de 112, der vil være med. Det er ikke et spørgsmål om at omdanne regeringen. Det er sikkert mest praktisk, at de 12, der nu er inde i at fungere som ministre, fortsætter, men skal problemer af denne ekstraordinære størrelse løses, kan det ikke nytte noget, at den politiske styring ligger på så smalt et grundlag, som det i øjeblikket er tilfældet. I uvejet må vi rykke sammen og uden gammelt nag og historiske misforståelser forsøge at hjælpe hinanden med at få problemerne løst. Det kan så udmærket ske under den devise, som hr. Enggaard, formanden for venstres gruppe, fremhævede i radioen i aftes, at vi skal under alle omstændigheder søge helheden løst overensstemmende med den udredning, der senest kom fra statsministeren i tirsdags for, hvordan det kan klares, men om masser af enkeltheder må vi selvfølgelig forhandle under den normale arbejdsform, som vi nu engang har herinde. Det er i og for sig en god formel at gå til arbejdet med at klare problemerne på.

I det arbejde vil fremskridtspartiet selvfølgelig medvirke til at forsøge at forbedre oplægget mest muligt, for det er jo i og for sig ikke nogen politisk strid, der står mellem $\frac{5}{6}$ af den danske befolkning om, hvordan vi skal løse den øjeblikkelige situation, det er bare det med at bidrage med, at vi hver for sig kommer med vore fornuftige indslag og afpasser os efter hinanden og indstiller os på, at vi er valgt til at tage beslutninger, vi er valgt til at løse opgaverne, vel vidende, at vi selvfølgelig ikke kan få alle vore synspunkter igennem. Da vi kun bliver nogle og tyve procent af et eventuelt flertal, kan vi vel ikke indstille os på at få mere end nogle og tyve procent igennem, og skulle det blive